

Jóga buddhizmu (text filmu)

Část první

Tak tedy, přátelé, dnes budeme mluvit o józe buddhizmu. Je všeobecně známé, že tento duchovní směr byl založen Gautamou Buddhou. Jinak Ho ještě nazývají Šakjamuni, no a ještě byl princem, jménem Siddhártha.

A On lidem nabídl Učení, duchovní Cestu, která vede k závěrečnému Cíli: k úplné Dokonalosti, k završení osobní evoluce lidí prostřednictvím Splynutí s Prvotním Vědomím. (Takový stav se nazývá *Nirvána*).

Ale, jak se to vždy, bohužel, stává se všemi pravými duchovními směry, přicházejícími od Boha, – buddhismus začali lidé překrucovat.

Jaký je mechanismus tohoto jevu? Proč k tomu vždy dochází? Proto, že se objevují jednotlivé energeticky silné, nejčastěji d'ábelské (podle jejich energetiky a podle jejich etických parametrů) osobnosti, které mají svůj vlastní názor na duchovní cestu. Ten názor obvykle spočívá v tom, aby... se mi klaněli druzí – moji adepti, moji žáci, aby mi platili za to, že je vyučuji takovéhle svoje hlouposti. A právě takhle se vytvářejí různé sekty.

Podrobněji jsme o tom psali v naší knize *Duchovní srdce. Náboženství Jednoty*.

Tohle je charakteristické pro všechny náboženské směry.

Přičemž v takových sektách může být Učení Boha komoleno až do protikladu. A tyto sekty, což je pro sektářství charakteristické, si často začínají «podmaňovat» všechny ostatní tím, že prohlašují jenom sama sebe za nositele absolutní pravdy.

Ale proč sekty takového druhu k sobě přitahují tak velké množství (někdy – ohromné množství!) straníků, adeptů?

Proto, že se v nich «uzákoňují» – jakoby «jménem» Svatých Božských Autorit – neřesti, takové jako obžerství, agresivita...

A tak právě v buddhizmu vidíme například ten jev, že v řadě sekt došlo k úplnému odmítnutí přesvědčení o tom, že vůbec existuje Prvotní Vědomí! Prvotní Vědomí (neboli Bůh v aspektu Stvořitele) bylo úplně vytlačeno ze světového názoru lidí, kteří sami sebe považují za lidi religiózní! Podivuhodný paradox!

A praxe v takových sektách pak může vypadat prostě jako blázniviny, typu toho, že je třeba úmyslně huhňavými hlasy – z ádžni, čakry hlavy, – výt různé mantry!

Nebo se náboženská praxe redukuje na ochrannou magii, až ke zvrácení do sekt černé magie, kde jsou za spojence aktivně přibírána takzvaná «hněvivá božstva». To znamená, že to v podstatě vůbec nejsou božstva, ale představitelé pekla, d'ábelské duše!

Ale dnes o tomhle mluvit nebudeme, ale probereme to, jak bylo Učení vytvořeno samotným Gautamou Buddhou a jak fungovaly pravé Školy buddhizmu.

Začneme příkázáními, která nám zanechal Gautama Buddha – Zakladatel buddhizmu:

Přijmi příkázání zřeknutí se zabíjení!

Přijmi příkázání zřeknutí se zlodějství!

Přijmi příkázání zřeknutí se smilnění(tj. nadměrného zájmu o sexualitu)!

Přijmi příkázání zřeknutí se lhaní!

Přijmi příkázání zřeknutí se lihových nápojů!

A opravdu ti nikdy nepřišlo na mysl, že jsi také vystaven stárnutí, že ani ty se mu nemůžeš vyhnout?

A opravdu ti nikdy nepřišlo na mysl, že jsi také vystaven nemocem, že ani ty se jim nemůžeš vyhnout?

A opravdu ti nikdy nepřišlo na mysl, že jsi také vystaven smrti, že ani ty se jí nemůžeš vyhnout?

Já praktikuji laskavost ke všem, avšak ne kvůli Svému vlastnímu prospěchu!

Ale... Mým přáním je napomáhat štěstí živých bytostí!

(Tohle všechno musí každý přijmout za své vlastní krédo!)

Nezpůsobuj druhému to, co by se mohlo stát příčinou i tvého utrpení!

(To má přímou souvislost s tím, čemu učil Ježíš: «Nedělej druhému to, co si nepřaješ sám pro sebe!»).

Laskavost ke všem bytostem — to je ta pravá nábožnost!

(Laskavost je *přání dobra*. A nejen v myšlenkách — ale i v emocích a ve skutečích!)

Opatrujte ve *vašich srdcích* bezmeznou *laskavost* ke všemu jsoucím!

(V *srdcích* — mějte tento stav! O čem se tu mluví? O rozvíjení *duchovního srdce*, ve kterém pouze mohou vznikat takové stavy! A to je hlavní linie psychoenergetické práce, kterou nám On doporučuje.)

Já ještě jednou zopakuji tento citát:

Opatrujte ve *VAŠICH SRDCÍCH* bezmeznou laskavost ke všemu jsoucím!

Dále:

Nesmíte se rozčilovat, zlé slovo nesmí opustit vaše rty; musíte zůstat dobrosrdeční, s čistým srdcem, plným lásky, neobsahujícím tajnou zlost.

A dokonce i ty nevlídné musíte obejmout myšlenkami milujícími, velkodušnými, hlubokými a neohrazenými, očištěnými od veškerého hněvu a nenávisti!

(Můžeme znovu vysledovat velmi výraznou paralelu s příkázáními Nového Zákona).

Rozlišovacími znaky pravého náboženství jsou laskavost, láska, pravdivost, čistota, velkodušnost, dobrot!

(Každý teď může zkontrolovat sám sebe: jsme-li takoví, pokud se považujeme za schopné na cestě náboženství?)

Nesmrtelnosti může být dosaženo pouze nepřetržitým konáním dobra; Dokonalosti se dosahuje soucitem a milosrdenstvím!

(Co je to Nesmrtelnost v uvedeném kontextu? Nesmrtelnost je Splynutí s Nesmrtelným Věčným a Nekonečným Prvotním Vědomím. To je ten hlavní význam slova *Nesmrtelnost!*)

To nejdůležitější je *milující srdce!*

«Mě nenávidí, nechápu mě a podvádějí ti druzí!» — ten, kdo přechovává ve své mysli takové myšlenky, se nikdy nedokáže osvobodit od příčin, vyvolávajících sebezničení!

At' už by udělal nepřítel jakoukoliv škodu druhému nebo jeden nenávistný druhému, — špatně zaměřená mysl může samotnému člověku způsobit škodu ještě větší!

Zlo... se rodí ze sobectví.

(Co je to *sobectví*? Je to «vyčnávající» nižší «já», egocentrismus v člověku.)

Takže,

Zlo... se rodí ze sobectví; v sobectví je jeho příčina.

Ale zlo «vybrušuje» vesmír jako diamant...
Učím vás vystříhat se deseti neřestí:
Nezabíjejte, ale mějte úctu k životu!
Nekradte; ale pomáhejte každému být hospodářem plodů jeho práce!
Vyhýbejte se nečistotě, ved'te bezúhonný život!
Nelžete, ale buďte pravdomluvní! Říkejte pravdu uvážlivě, nebojácně a s milujícím srdcem!
Nevymýšlejte lživé klepy a neopakujte je! Nekritizujte, ale obraťte pozornost na dobré stránky bližních — tak, abyste je mohli s upřímností ochránit před jejich nepřáteli!
Nehádejte se, ale mluvte skromně a na úrovni!
Neztrácejte čas tlacháním: buď mluvte a přitom neodbíhejte od tématu, nebo zachovávejte mlčení!
Nedomáhejte se cizího a nezávidte, ale radujte se z úspěchů druhých lidí!
Očišťujte se od zloby a nemějte nenávisť ani ke svým nepřítelům; ale chovejte se s vlídností ke všem živým bytostem!
Osvobozujte... mysl od nevědomosti a vynasnažte se poznat pravdu, zvláště o tom, o čem je nutné vědět, abyste se nestali obětí ani skepticizmu, ani omylů!
Ať nikdo nepodvádí druhého, ať nikdo nepohrdá druhým, ať nikdo z hněvu nebo křivdy nepřeje druhému škodu!
Nezabíjej!
Nekrad!
Neprováděj smilnění!
Nelži!
Nepomlouvej!
Nemluv hrubě!
Nevěnuj se prázdným řečem!
Nedomáhej se cizího vlastnictví!
Neprojevuj nenávisť!
Přemýšlej ctnostně!

A co říkal Zakladatel buddhizmu Gautama Buddha nám osobně:
— LÁSKA — to je pravý základ veškerého Univerza!
Ten, kdo chce poznat odvěkou Podstatu věcí, musí být především plný lásky!
Protikladem lásky je nepřijetí druhých a sebeláska.
Jenom láska dává ten zrak, kterým je možné uvidět Pravdu!
Láska ke všemu jsoucím pomohla i Mně najít Cestu.
Bez ní je možné jen bloudit v temnotách iluzí.
Ať láska ozařuje stezku každého hledače Pravdy!

(Chtěl bych poznamenat, že tomu samému učí Ježíš, a že tomu samému učí všichni Duchovní Božští Učitelé.

Ale jak se to dělá, jak se rozvíjí láska?

To jsme velice podrobně vysvětlovali v knihách i v našich druhých besedách: **PROSTŘEDNICTVÍM ROZVÍJENÍ DUCHOVNÍHO SRDCE!**

Gautama Buddha právě o tom tak živě mluví! A je třeba to následovat! Kdo se považujete za buddhisty, dělejte to, a ne cokoliv jiného! Následovat Cestou, ukázanou Gautamou Buddhou, — to znamená rozvíjet sama sebe jako LÁSKU — rozvíjením sama sebe jako duchovního srdce!)

Pokračuji v citaci:

... Mým cílem v Mém posledním vtělení bylo přinést druhým lidem stav úplného osvobození od okovů světa hmoty, odhalit pro ně, že Osvobození existuje, že je skutečně možné.

(A opět vysvětlím: Jak se osvobodit od pout hmoty, jak se zbavit závislosti na elementech Stvoření? To je možné udělat jedině vystoupením ze Stvoření — do Stvořitele, do Prvotního Vědomí, v termínech buddhizmu.)

Zeptali jsme se pak Gautamy Buddha:

— Jaké jsou charakteristické zvláštnosti Tvé Cesty?

— Je to Cesta poznání toho, že každý z nás je — ve své prvotní podstatě — potenciálně naprosto svobodný. (Zdůrazňuji: potenciálně!)

Já jsem tu Svobodu poznal v Hlubinách Sama Sebe!

(Tj. V Hlubinách Sama Sebe jako rozvinutého duchovního srdce. Je třeba se stát ohromným duchovním srdcem — a v *hlubinách sama sebe* potom můžeme najít Prvotní Vědomí.

Ve fyzickém srdci toho nedosáhneme! A ani v tom duchovním srdci, které se nachází v *hrudním koši*, — ale v duchovním srdci, které se stalo ohromným!

Právě v buddhizmu existuje termín Dharmakája. Ale rozvíjení Dharmakáji se začíná tím, že se staneme ohromným duchovním srdcem, které se naučilo vycházet do jemných světů ze své čakry anáhaty. My ve svých knihách a besedách velice podrobně vyprávíme o tom, jak je to možné udělat. Je to Cesta, kterou jsme už prošli, a my velice dobře známe možnosti realizace tohoto úkolu. Zájemci mohou převzít naše zkušenosti!

Poznal jsem, že ve Své Nejhlubší Podstatě (to říká Gautama) nejsem spoután ničím, co se děje ve světě hmoty. (Tohle je také i popis Bytí Částí Prvotního Vědomí!)

O tom jsem se pokoušel vyprávět lidem: že ve své Podstatě jsou svobodní, a že ta Svoboda je nesrovnatelně hodnotnější, než jakékoliv vlastnictví, které je možné mít v materiálním světě. A proto není důvod být zneprátený s druhými, cokoliv brát druhým, závidět, žárlit. Vždyť ten nejdrahocennější poklad už má každý člověk od narození. Stačí Ho jenom najít!

Potom jsme s Ním pokračovali v besedě během deště, když jsme se ukryli ve stanech:

— No a co, že prší? Déšť je vynikající záminka k meditacím!

Já jsem miloval medítovat v dešti. Stačí se jen vědomím rozmístit spolu s deštěm v celém prostoru kolem těla — a pociťovat padající kapičky deště, a přitom vcházet *pod* každou z nich z *druhé strany*.

(Nenechte poslední slova uniknout vaší pozornosti! Z *druhé strany* — to znamená ze strany Stvořitele, ze strany Prvotního Vědomí. A opakují, že přímá cesta realizace toho, o čem teď mluvil Gautama Buddha, je ponořit se do *hlubin sama sebe* jako rozvinutého duchovního srdce.

Prostřednictvím toho můžeme vystoupit ze Stvoření do Stvořitele, a už z Něho vnímat materiální svět z *druhé strany*.)

V té meditaci můžeš pociťit, čím se Já odlišuji od obyčejné vtělené duše. Obyčejná duše se pociťuje živá pouze ve svém těle. Avšak Já Se pociťuji živým v každém ději, co probíhá, v každém zavlínění stébla trávy, v každém šelestu listí, v každé padající kapce deště...

(O čem tu náš Spolubesedník mluvil? O Splynutí nejen s Prvotním Vědomím, ale i s veškerým Absolutnem. To je následující stupeň z takřečeného maximálního

programu. A minimální program je Nirvána ve Splynutí s Prvotním Vědomím; ale potom z tohoto stavu můžeme přejít na ještě vyšší stupeň — Splynutí i se Stvořením, pocitování sama sebe v celém Stvoření. Prostřednictvím toho dostáváme možnost řídit procesy, probíhající ve Stvoření a také schopnost ovládat hmotu vlastního těla.)

... Každý, kdo začal duchovní hledání, je hoden pomoci. Každý, kdo začal Cestu, — dostává od Nás pomoc, dokonce i tehdy, jestliže dosud jeho cesta není přímá.

... Ano, mnohé je zapomínáno vtělenými lidmi, kteří předávají vědomosti po řadu staletí.

Zachovat čistotu Učení a zároveň ho udělat přístupným pro pochopení spoustou lidí je neobyčejně složitý úkol. To se podařilo jen nemnohým, včetně vás.

Každý Avatár, přicházející na Zemi, každý Božský Učitel na to vynakládá veškeré úsilí; zasvěcuje do nejvyšších vědomostí ty, kdo jsou schopni je obsáhnout, a dává základy mravních zákonů všem lidem, aby šli po Cestě Světla.

Zeptali jsme se pak:

— Proč nebyl Bůh, jako Cíl všech hledání lidské duše, hlavním tématem Tvých kázání?

— ... Když jsem teprve začínal Svou Cestu duchovních hledání, hledal jsem Vyšší Spravedlnost, hledal jsem pro lidi možnost vysvobození z utrpení.

Miloval jsem lidi a chtěl jsem jim pomoci.

Narodil jsem se v rodině krále země, a očekávalo Mě stát se vladařem. Byl jsem spravedlivý a dobrý. Brzy měla úplně celá vláda v zemi přejít na Mne. Ale Já jsem viděl, že Moje spravedlivost a moc nedokážou přemoci utrpení, nemoci a smrt, které jsou neodvratné pro všechny vtělené lidi...

A Já jsem se vydal na Své duchovní putování a hledal jsem ten smysl, ten důvod, kvůli kterému musí zrozený člověk protrpět nemoci, soužení a smrt. Hledal jsem odpovědi u poustevníků a mudrců... A hledal jsem odpovědi Sám; zkoumal jsem *hlubiny duše* a nořil se v meditacích stále hlouběji a hlouběji.

A našel jsem odpovědi! Uviděl jsem mnohé světy (tj., lóky mnohorozměrného prostoru). Uviděl jsem zákony karmy, určující příčiny zrození a smrti, utrpení a štěstí, připadající ke každému pozemskému životu. Našel jsem cestu překonání řady utrpení tím, že člověk změní sám sebe, svůj vztah ke světu a v něm žijícím duším. Já jsem našel Velikou Svobodu!

A já jsem to nehledal pro sebe. Chtěl jsem darovat příležitost *uvědomění si* života, Cestu k Osvobození — všem lidem!

Šel jsem tou cestou, na které ego mizí a je nahrazeno «prázdností» (mám na mysli stav Nirodhi). A jestliže k tomu dochází na té nejhlubší, nejjemnější úrovni mnohorozměrnosti, — pak zůstává pouze jedině jsoucí Věčné Vědomí — Vesmírné Prvotní Vědomí. A tehdy — v tom okamžiku, kdy jsem «já» zmizel, — se Já stávám Neoddělitelnou Součástí Jediného Jsoucná. Právě to jsem nazval Osvobozením, a to také je Nirvána. V tomto stavu si Vyšší Já duše uvědomuje Sama Sebe jednotným s Prvotním Vědomím všeho bytí. O tom je Moje Diamantová sůtra.

Zeptali jsme se:

— Ale vždyť základy těchto vědomostí jsou obsaženy v Bhagavadgítě, která se v Indii objevila už tisíciletí před Tvým posledním vtělením. Zároveň z těchto Tvých slov vyplývá, že jsi znovu odhaloval to, co už bylo vyloženo Krišnou.

Cožpak jsi Ty, Který jsi byl členem královské rodiny, nebyl obeznámen s Krišnovým Učením?

On odpověděl:

— Indie v tu dobu... — to přece nebyla jednotná země: na tomto území existovalo několik království nebo knížectví... Neexistoval ve všech dokonce ani společný jazyk... Masový tisk knih, hromadné sdělovací prostředky (rozhlas, TV) — tohle všechno se přece objevilo až v mnohem pozdějších letech...

A ještě k tomu Mě Moji rodiče a učitelé v mladém věku «ochraňovali» před vyššími duchovními vědomostmi...

Ano, Krišnovo Učení jsem tak, jako spousta lidí, kteří Mne obklopovali, neznal. A musel jsem tedy všechno «znovu odhalovat» Sám, opíraje se při tom jen o nevtělený Vyšší Rozum.

Pokud bych dosahoval Splynutí s Prvotním Vědomím prostřednictvím Bhagavadgíty, pak by byl Krišna Mým Učitelem. Pak by Jeho jméno, Jeho slova a ponaučení zněla v Mém Provolání k lidem!

Ale věčné pravdy se často musejí odhalovat znovu a znovu.

A spousta Velikých, Kterí poznali Celek, jsem poznal, až když jsem se hmotně téměř přiblížil k prahu, za kterým není oddělenosti...

(Tento práh — to je právě práh Příbytku Stvořitele, protože v Prvotním Vědomí neexistuje oddělenost. Oddělenosti jsou pouze ve Stvoření.)

... V Indii v tu dobu pro většinu lidí vědění o Pravdě, přinesené Krišnou, bylo nahrazeno obřady uctívání pohádkových «bohů». Obřady a ceremonie nahradily Pravdu... Ostatně, tohle na Zemi převládá i v současnosti...

Ano, Já jsem hledal Cestu sám a znovu jsem se pokoušel k lidem promlouvat o tom, že člověk musí žít podle zákonů nepůsobení zla a dávání lásky, že si k získání Svobody každý pokládá Cestu ne modlením, ale mravným životem a meditací.

... Nestačí se pouze naučit vcházet do Nirvány. Mnozí z vašich žáků poznávali Nirvánické stavy, ale kvůli nesprávně přijatým rozhodnutím nebo činům osobního «já» se navraceli do koloběhu vtělení, aby — potom — znovu hledali Jednotu. Jejich Cesta bude v budoucnu lehčí — proto, že už se Pravdy dotkli, ale...

Jednota s Prvotním Vědomím se musí stát podstatou, bytím! Individuální «já» musí být úplně nahrazeno «Já» Božským!

Já jsem nejen prostě dosáhl na krátký okamžik stavu Nirvány. Ale konkrétně jsem nahradil osobní «já» — Jednotným «Já» všech Dosáhnuvších. Postihl jsem to Nejvyšší, a potom jsem právě tak žil a přemýšlel. A nehledě k tomu, že jsem ještě měl materiální obal těla, jsem se stal absolutně svobodným! Jelikož individuální mysl byla nahrazena Božským vědomím.

... Existuje několik stádií podmanění mysli, o čemž psal i Vladimír ve svých knihách:

První — naučit se vnitřnímu tichu, donutit mysl zmlknout. To se samozřejmě dosahuje právě ponořením do duchovního srdce.

Druhé stádium — naučit se slévat individuálním vědomím s Božským Vědomím.

Třetí — když je myšlení individua přeneseno do Jednotného Prvotního Vědomí, Jednotného «Já» nebo «My».

Zeptali jsme se:

— Pověz, meditaci Kříž Buddha jsi daroval Ty?

— Ne tak úplně. Ale je v ní realizace Mých myšlenek duchovní Cesty. A každý, kdo Mne při vykonávání této meditace pozve do svého duchovního srdce, obdrží Mou pomoc.

Vždyť to nejdůležitější je — zvolit si LÁSKU za svůj vedoucí životní princip. Ale ne «lásku» k sobě, ale lásku, zaměřenou od sebe ke všem živým bytostem na Zemi, vtěleným i nevtěleným.

Všechno kolem je naplněné životem, všechno se rozvíjí díky lásce, nezávisle na tom, jestli o tom víme nebo nevíme. A nebylo by moudré odvracet se od tohoto vědění, když u nás zaklepe na dveře.

A čím je nejlepší začít?... Začínat je velice důležité pocíťováním čakry anáhaty. A pro to existuje speciální technika: přání dobra a všech blah — z této čakry. To cvičení má název: «Kříž Buddhy».

Takže, my pocíťujeme svůj hrudní koš zevnitř, snažíme se pocíťit právě uvnitř něho, jednoduše tak, že přemísťujeme koncentraci vědomí uvnitř vlastního těla, — a posíláme dopředu vlny svojí lásky v podobě jejích trochu se lišících složek, tj., součástí lásky:

**Kéž všechny bytosti žijí v klidu!
Kéž všechny bytosti žijí v míru!
Kéž všechny bytosti žijí v blaženosti!**

Vytváříme každý z těchto tří stavů ve svém hrudním koši — a vyzařujeme je.
Nu a potom posíláme zrovna takovou vlnu napravo:

**Kéž všechny bytosti žijí v klidu!
Kéž všechny bytosti žijí v míru!
Kéž všechny bytosti žijí v blaženosti!**

Dozadu:

**Kéž všechny bytosti žijí v klidu!
Kéž všechny bytosti žijí v míru!
Kéž všechny bytosti žijí v blaženosti!**

Nalevo:

**Kéž všechny bytosti žijí v klidu!
Kéž všechny bytosti žijí v míru!
Kéž všechny bytosti žijí v blaženosti!**

Teď nahoru z hrudního koše, z čakry anáhaty:

**Kéž všechny bytosti žijí v klidu!
Kéž všechny bytosti žijí v míru!
Kéž všechny bytosti žijí v blaženosti!**

A dolů:

**Kéž všechny bytosti žijí v klidu!
Kéž všechny bytosti žijí v míru!
Kéž všechny bytosti žijí v blaženosti!**

Potom můžeme to samé dělat zároveň na všechny strany! A podle míry našeho trénování — den za dnem, týden po týdnu — budeme pociťovat, jak se energetické vlny našich emocí — emocí lásky budou šířit dále a dále... až do kosmického prostoru daleko za hranicemi naší planety...

Část druhá

Začneme besedou s Laem. To je konkrétně kambodžská škola.
Zeptali jsme se Ho:

— Lao, jak sis zamiloval Boha? Jak sis zamiloval Boha tak silně, že jsi Ty, a tak velké množství Tvých učedníků dosáhli Splynutí se Stvořitelem?

— Nevím... Už když jsem byl malým dítětem, byl On vždy se Mnou... Věděl jsem, že Jeho ohromné Oči nekonečné hlubiny se na Mne vždy dívají a dávají Mně Lásku, — A Já jsem se v ní rozplýval... Pokaždé, když jsem slyšel šelestění listů nebo šumění deště, zurčení potůčku nebo zpěv ptáků — vždy jsem slyšel Jeho Hlas... V tichu večera nebo průzračnosti jitra — byl On se Mnou. Vyprávěl Mi o Lásce... Usmíval se korunkou každého kvítku, laskal slunečním světlem, hladil dotekem větříku Moji tvář... Když jsem krácel po zemi, cítil jsem Jeho Ruce, které Mne podporovaly a vedly...

... Kdy dítě začíná milovat svoji matku? — Když roste v jejím těle? Nebo od prvního doušku jejího teplého mléka? Nebo od jejího prvního úsměvu?... Dítě to neví. Ale ono se rodí a vyrůstá v té lásce.

Nevím jak jsem si zamiloval Boha! Narodil jsem v Jeho Lásce, sytil se Jí, těšil se z Ní, vyrůstal v Ní. A Moje láska k Němu vzrůstala spolu se Mnou...

Ale potom jsem pochopil, že lidé tu Lásku neznají... A začal jsem hledat, jak jim pomoci.

Tak jsem našel Svoje jezero, na jehož břehu vyrostl ášram... Tam Mě Bůh začal učit pomáhat lidem — začal Mě učit lásce, péči a trpělivosti matky, která drží na rukách svoje děti... Mými dětmi se staly květiny, a ptáci, a stromy, a traviny, a lidé — Moji lidé, kteří se učili lásce...

Právě tam jsem se stal tím Lao, kterého znáš... A Moje srdce se stalo Jezerem Božské Lásky — maličkou kapičkou Velikého Oceánu. A každý, kdo ke Mně přicházel, se nořil do Jeho Vod a odnášel si v sobě tolik Lásky, kolik mohl pojmout... A ti, kteří se Mnou žili v ášramu, vyrůstali v Mém Srdci, které se už víc neoddělovalo od Oceánu Stvořitele.

... Ještě bych chtěl říci následující. Na duchovní Cestě duchovní praktikant nikdy nezůstává sám: jeho pokroku se vždy aktivně účastní Bůh. Jinými slovy, duchovní vzestup není výsledek úsilí jen samotného duchovního praktikanta, ale je to výsledek společné práce praktikanta a Boha.

Vždyť právě Bůh vytváří duchovnímu adeptovi podmínky pro další vzestup. Tím mu Bůh dává šanci udělat sama sebe takovým, jakým si sám praktikant zvolí být.

Bůh mu poskytuje příležitosti pro sebezdokonalování tím, že do tohoto procesu zapojuje Svoji Sílu. A čím úplněji a obětavěji bude adept oddán dílu zdokonalování sama sebe a pomoci v sebezdokonalování druhým, tím neuvěřitelnější možnosti a perspektivy bude před ním Bůh odhalovat.

Já chci, aby každý, jdoucí po Cestě Dobra, vždy pamatoval na trvalou přítomnost Boha ve svém životě a ani na okamžik nezapochoyboval o Jeho Síle! Ten, kdo jde životem spolu s Bohem a trvale Boha pociťuje, — ten nikdy nemůže

propadnout malomyslnosti nebo zoufalství! Vždyť jakýkoliv úpadek ducha je popírání přítomnosti nekonečné Božské Síly ve svém životě, oddělení se od Boha, odmítnutí Jeho pomoci...

... Nejjemnější peřinkou ranní mlhy Já něžně zahaluji zelené výhonky, které právě vyrazily ze země.

Ony jsou velice něžné a křehké, jsou to Moje děti. Držím je na Svých Dlaních, zahřívám je teplem ranního sluníčka.

Ony vyrůstají v Paprscích Mojí Lásky.

Obklopuji je Péčí a Něžností, a tím jim pomáhám zesílit, vyrůst a rozvíjet se.

A pak — nejjemnější vůně zaplňuje celý vesmír...

Buďte zahradníky v Mojí Zahradě a pomáhejte Mně pěstovat Moje květiny!

Srdce, které v sobě obsáhlo Nekonečnost Lásky Stvořitele, se samo stává Chrámem Boha. A může vytvářet ohniska duchovnosti v jakémkoliv místě Země.

Jestliže se Člověk sám stal Chrámem Boha a teď představuje Příbytek Stvořitele, pak skrz Něho začíná téct Božský Potok — Pramen Živé Vody, Zdroj Pravého Života. Každý, kdo se dotkne takového Pramene, získává šanci začít svůj vzestup!

Mojí touhou a touhou Nás Všech je přeměnit Zemi na kvetoucí Ášram! Ačkoliv My také chápeme, kolik je na Zemi zla...

... Prosíme Laa, aby nám pověděl:

— Lao! A co máme dělat, aby ve vztahu dětí k našim vědomostem později nedocházelo k «odpadlictví» na opačnou stranu?

— Za prvé je třeba v dětech rozvíjet lásku, právě lásku. Pak «odpadlictví» nebudou možná. Duše, vyrostlá jako láska, nemůže degradovat!

Za druhé je nutné usilovat pokud možno o vytváření kolektivů dětí (nebo dětí a dospělých) typu *lesních ášramů* — s čistým a harmonickým prostředím pro život a komunikaci. Právě v takovém prostředí můžeme duším dát pevné pozitivní základy života, mravnosti, vzájemné koexistence se světem živé přírody. *Lesní školy* jsou příležitostí jak nenechat zahynout ty výhonky dobra, které zatím potřebují neustálou péči.

A život «bílé vrány» je obvykle příliš obtížný pro duši v dětském těle. Vzporovat v osamění agresivnímu primitivismu jsou schopni pouze dospělí a silní lidé. Ne všechny děti také dokážou samostatně odolávat lákadlům tupých uspokojení guny tamas.

Ale pokud vedle něho budou společníci na Cestě, pak se dítě, které je dříve třeba i vyhnancem, zavrženým okolní společností, se přijetím nové pozitivní role stává jedním z hrdinských průkopníků, strážců dobra!

Velice důležitá je pro děti přítomnost stejně smýšlejících jak mezi dospělými, tak i v dětské společnosti!

... V dětech musejí být založeny základy rozvoje v podobě růstu lásky! Pak se budoucí potíže, včetně lákadel egoistického vztahu ke světu, stanou méně nebezpečnými.

Základem, fundamentem výchovy duší jakéhokoliv věku musí být láska! To udělá v budoucnosti nemožnou jejich totální degradaci. Ten pro koho se ruce duchovního srdce — dávající, tvořící lásku — staly základem života duše, nemůže klesnout. Právě na takovém podkladu musí probíhat rozvoj intelektu! Zdravý a radostný způsob života v harmonii s přírodou, dávání lásky — tak je třeba vychovávat duše! Rozvíjení srdečné lásky ke každému stvoření Stvořitele pomůže dítěti na duchovní Cestě! *Lesní školy* jsou možností vytváření duchovního prostředí pro růst!

Kolem vás musí být sad mladých, čistých duší! Po celé Zemi musíte dělat jeho «školký»: zárodečná centra tohoto kvetoucího sadu!

— Ale jak pomoci těm, kdo se odvracejí od lásky?

— Mnoho životů mají před sebou...

Boží pomoc přichází k tomu, kdo sám hledá, jak pomoci druhým.

Dále — z besed s Maidou:

Ona začala mluvit:

— Zvu vás do Vnitřních Komnat Ducha! Právě tam rozkvétají jarní květy Božské Lásky!

Můj Božský Učitel Lao učil lásce prostřednictvím funkce anáhy a růstu duchovního srdce. Nejen meditace, ale celý Jeho život i životy nás všech byly zaměřeny na pěstování lásky! *Ruce duchovního srdce*, dávající světlo, něžnost, péči — byly účastny v meditačních cvičeních, v pěstování květin v ášramu, v léčitelství a tanci, i ve vytváření rukodělné harmonie v obydlích a zahradách.

Tak v nás vzrůstala Láska, abychom mohli přijmout na ruce všechny evolující duše na Zemi!

Tak otvíral Lao Vnitřní Chrám pro každou na to připravenou duši: Chrám, ve kterém přebývá Prvotní Podstata všeho, která Nás přijala do Sebe.

Z besedy s Ťiao Li:

Přišla k nám, když jsme odpočívali u ohně po soustředěné meditační práci. Byla celá z *Něžného Světla*, v tradičním korejském oděvu, s laskavým něžným úsměvem — a zahalila nás tou měkkou rozplývající se Láskou, které je schopné pouze Ženské Božské Zjevení...

— Jak se jmenuješ?

— Ťiao Li.

— Povíš nám něco o Sobě? Vidíme, že jsi bezpochyby dosáhla Božskosti...

— Dobře...

Do svého posledního vtělení v Koreji jsem přišla už jako velmi zralá duše, která měla z minulých vtělení bohaté zkušenosti života v nejjemnějších stavech vědomí. Uměla jsem už setrvat v něžném klidu, byla jsem schopná tvořivě myslet, naučila jsem se žít pro druhé a kvůli druhým se obětovat. Dokázala jsem vidět a oceňovat krásu, mohla jsem splývat s harmonií přírody a rozplývat se vědomím v její prapůvodní čistotě. Měla jsem jen nedostatek vědomostí o Bohu: o Jeho Bytí. A také — o technikách práce na rozvoji Sama Sebe jako vědomí, abych dosáhla úplné Seberealizace a mohla potom efektivněji pomáhat lidem.

A Bůh se o Mne postaral — potkala jsem Svého budoucího muže a duchovního učitele Kima.

Avšak to setkání se událo až později v Mém životě, ale na začátku...

... Začala jsem tancovat už od raného dětství, sotva jsem se naučila chodit. Naše rodina měla nevelkou zahradu. Ticho a komunikace s ptáky, květinami a stromy Mě přitahovaly mnohem více, nežli kontakt s vrstevníky. Hodiny jsem se dokázala dívat a poslouchat, co říkají květiny nebo ptáci v naší zahradě, a sledovat pohyby rybek v průzračné vodě malého rybníčku. Rozuměla jsem jim, milovala je a pokoušela se s nimi mluvit beze slov, jenom s pomocí gest a dalších pohybů, a vyjadřovala jsem tak Svoji lásku k nim. A pokaždé z toho vznikal tanec...

Například jsem Se pocit'ovala kvítkem: trup byl ohebným stonkem, ruce — lístečky, a korunka kvítku vždy byla umístěna v hrudním koši. Začínala jsem pohupovat stonkem-tělem, laskat rukama-lístečky slunce, oblohu, okolní prostranství... Blaženost se mi z toho rozlévala po celém těle, zapomínala jsem

na všechno kolem a — tancovala, a přitom jsem vylévala lásku na všechny Svoje přátele!

Když jsem povyroستla, dali Mě rodiče do školy při jednom z buddhistických klášterů, kde vyučovali technice tance.

Bylo pro Mne velice snadné a radostné se učit: vždyť tanec už byl Mým životem, už jsem jen vybrušovala a leštila mistrovství, přiváděla k dokonalosti každé gesto, každý pohyb.

Ale to nejdůležitější — jak nás učili — bylo předávat emocionální stav, což právě tvoří podstatu tance. Tady se pak hodily Moje dětské improvizace.

Tanec oriola, tanec jeřába, tanec slavíka, zpívajícího zjara,... — tancovala jsem a dokonale zapomínala na všechno ostatní: byl pouze oriolus, pouze jeřáb, pouze píseň slavíka — a Moje láska, kterou jsem dávala v tanci... Když jsem tančila, jako bych zpívala duší bez zvuku — tak různými odstíny lásky znělo Moje srdce!

... Všechno bylo navenek překrásné: lidé se kochali a vychutnávali si pohled na to, jak Já tančím...

Ale Mě, přesto všechno, neopouštěl nepochopitelný pocit vnitřního neuspokojení.

Později jsem pochopila, že jsem v tom věku divákům nedokázala ozřejmit celou plnost lásky: chyběly tam odstíny té něžnosti, která je dosažitelná pouze mezi lidmi milujícími jeden druhého... Moje láska tehdy ještě nebyla zralá.

... V té Škole jsme dostávali mnohostranné vzdělání a výchovu; studovali jsme zejména filozofii, náboženství, historii a další vědy. A to je — zdůrazňuji! — mimořádně důležité!

Ale tím nejdůležitějším se pro Mne stalo seznámení s Buddhovým Učením. Vědomě jsem odhalovala pro Mne nový — Božský svět! Byl to svět Světla a Lásky! Poznávala jsem zákony, podle kterých žil a přikazoval nám žít Gautama Buddha, — zákony čistoty bytí: soucitu, laskavosti, pravdomluvnosti, dobroty, lásky! A Sama jsem ve všem těchto zákonů následovala.

A právě tehdy jsem konečně poznala i lásku muže — s Tím, Kdo také uměl dávat Sám Sebe.

Kim se stal mým manželem a průvodcem do Příbytku Prvotního Vědomí. Pomáhal Mi osvojovat si meditační techniky, dával Mi Svoji sílu a lásku. A Já jsem se sytila Jeho něžností, obklopovala se laskáním a klidem. Úplná harmonie našich vzájemných vztahů Nám oběma pomáhala v postupu po duchovní Cestě. Extáze splynutí duší, blaženost vzájemného nasycení něžností, laskáním, štěstí z dávání sama sebe — bez takové drahocenné životní zkušenosti láska nikdy nezíská celou svoji úplnost a sílu!

A tanec se teď stal prostředkem vyjádření Mojí Lásky k Prvotnímu!...

Dále — z besed s Kimem:

Široce se usmívající tvář, silné něžné Ruce Vědomí, nás objímající, jejich Božská Něžnost!... To je náš dávný Znamý — Kim!

— Mohl bych vám vyprávět Svůj příběh?

— Samozřejmě! Samozřejmě, Kime!

... Kim ukazuje:

... Korea... Buddhistický klášter v horách. Pečlivýma rukama vydlážděné cestičky, zasázené stromy, keře. Horský potůček, protékající po areálu kláštera se stal ozdobou každého koutku. Naplňuje vodou rybníky i maličké rybníčky, přetéká přes kamenné stupně zurčícími vodopádky...

Po kamenech se řinou průzračné proudy... Rozléhá se vysoký a čistý zvuk zvonků: to se jich větřík dotýká svým dechem — a melodické vyzvánění naplňuje průzračný vzduch...

Kim pokračuje:

— Buddhismus ve své prvotní čistotě — to je především mravnost. A také — vnímání světa v harmonii. A — klid.

Zamýšleli jste se nad významem slova «Bóddhisatva»? «Boddhi» nebo, což je to samé, «buddhi» — znamená «rozvinuté (individuální) vědomí»; «sattva» je «harmonie», «jasnost», «čistota». Každý se musí snažit dosáhnout stavu Bóddhisattvy — aby zasvětil svůj život záchraně všech duší z propasti utrpení.

A každý se ve výsledku může stát Buddhou — Naprosto Osvobozeným.

Základním principem buddhizmu je ahimsa — nepůsobení škody, pokud možno, ani jedné bytosti. To je základem soucitné lásky. Každý, kdo to ve svém životě dodržuje, se už vydal po Cestě ke Světlu...

... Už když jsem byl úplně maličký, líbilo se Mi být ochráncem. Líbilo se Mi ochraňovat životy — životy broučků a ptáčků, i rostlin. Můj dědeček Mi vysvětloval, proč není možné používat k jídlu těla zvířat, proč se musíme snažit, abychom ani náhodou nezpůsobili bolest ani jednomu živému tvorů... S radostí jsem se cítil ochráncem a spasitelem broučků i králíků, motýlů i ptáčků — a všech, všech, všech! Bylo mi teprve pět let, když jsem se Sám ujal «mise» ochránce všeho živého...

Ale jednou... Já a Moji bratři jsme si hráli s ptáčkem, vypadlým z hnízda. Já jsem mu nešťastnou náhodou poranil nožičku. Div jsem se nerozplakal. Můj dědeček se na Mě s opovržením díval. Vysvětlil starším dětem, jak mají ptáčátko léčit. Potom Mě děda zavolal k sobě a mluvil o tom, že se zábava zvrhla ve zbytečnou bolest pro maličkého ptáčka...

Od této chvíle jsem si už definitivně, ne dětsky, začal uvědomovat celou úplnost svatého pravidla nepůsobení zla, nepůsobení bolesti, neprojevení násilí ve vztahu k živým tvorům... Od té doby jsem ho už ani jednou neporušil.

... Vyrostl jsem. A celým srdcem jsem se zamiloval do překrásné dívky. Stala se Mojí ženou a matkou našich tří synů.

... V těch časech docházelo ke strašným epidemiím, které si braly spousty životů. Během jedné z nich Moje žena a děti zemřely... Já... jsem nedokázal ochránit před nemocí a smrtí ty, koho jsem tak miloval...

Tehdy jsem se rozhodl stát se tím, kdo má Nejvyšší Vědomosti o tom, jak pomáhat a ochraňovat...

... Kláštery v Koreji tehdy byly středisky, kde učili umění číst a psát, i medicíně, i poznání Prvotního Vědomí. Na studia tam obvykle dávali děti z významných rodin.

Ale Mně v té době bylo už... skoro čtyřicet let... Šel jsem od jednoho kláštera ke druhému, ale nikdo nebyl ochotný vzít Mě do učení. Nabízeli Mi přístřeší a jednoduchou práci, ale když jsem začal mluvit o vyšším, — všichni se otevřeně smáli a hnali Mě pryč...

... Jednou, když jsem obdržel nejnovější odmítnutí od povýšeného sloužícího, jsem už šel k bráně... Vtom... jsem spatřil Velikého Mudrce, pomalu vycházejícího z chrámu... Naše pohledy se setkaly. On udělal sotva postřehnutelné gesto rukou — a ten samý sloužící, ležící před Ním na zemi, najednou vyskočil a rozběhl se, aby Mě vrátil...

... Od té chvíle jsem byl jako ve snu. Ale všechno — až do nejmenších detailů — se Mi vtisklo do paměti.

Byl to — Veliký Učitel! Láska a Moudrost se na Mne dívaly z Jeho očí. Prohlédal Mě naskrz...

Přivolal Mě k Sobě. Šel jsem k Němu jako pod vodou, zapomněl jsem na všechno na světě!... Zapomněl jsem se dokonce i poklonit... On se s úsměvem dotkl Mojí hlavy dlaní... Až tehdy jsem se vzpamatoval a padl k Jeho nohám...

Řekl tiše:

— Já tě budu učit...

Ta slova pronikla do Mojí samotné podstaty... Spánek duše skončil! Začalo probouzení!

Přikázal, aby Mě nechali umýt, nakrmili Mě a odvedli do cely v klášteře... Řekl, že Mě čeká zítra před svítáním.

Zrána, ještě potmě, Mě k Němu přivedli. On udělal znamení rukou, a zůstali jsme sami dva.

— Co chceš? — zeptal se.

Začal jsem vyprávět svůj příběh... On Mě uprostřed zastavil:

— Já o tobě vím všechno, co je třeba vědět. Ale pověz mi něco jiného: jsi připraven od tohoto okamžiku až do té doby, dokud poslední duše na Zemi nezíská Vysvobození, sloužit Velikému Dílu?

— Ano!... — zašeptal jsem.

— Budeš muset dohnat čtyřicet let svého života... Jsi připraven pracovat tak, aby každý den od nynějška přinášel plody čtyřiceti prožitých dnů? Musíš dohnat zameškané a nikdy se neuspokojoval dosaženým. Já ti budu pomáhat. Ale zatím — tě budou učit druzí. Já si tě pak znovu zavolám... Ale teď... pojd' se Mnou.

Vystoupili jsme na terasu chrámu...

Nad horami vycházelo slunce. Modravý opar mlhy nad údolím se měnil v moře živého zářícího světla. V mlčenlivosti, v tichu veliké svátosti Světla a Života — Slunce vycházelo nad Zemí. Stáli jsme vedle sebe: Veliký Učitel a čtyřicetiletý člověk, který od tohoto dne začal poznávat cestu duše ke Světlu, pro to, aby potom po ní mohl vést druhé...

Dále se všechno dělo, jak bylo stanoveno. Osvojoval jsem si výuku a meditace, a pamatoval na to, že každý den toho musím stihnout tolik, jako druzí — za měsíc...

... Jednou, když jsem se po dni naplněném prací ponořil do meditace ve Svě cele, se Učitel náhle objevil přímo přede Mnou. Padl jsem před Ním na zem a chtěl se dotknout Jeho šlépějí... , ale Moje ruce prošly skrz nohy Učitele: On byl se Mnou, ale ne v materiálním těle!... Smál se celým Svým svítícím Tělem Vědomí, a Já jsem si v údivu sedl na podlahu s nataženýma nohama...

On pronesl, nepohybuje přitom rty:

— Jsi chlapík! Dobře Mě vidíš a rozumíš. Teď se ulež ke spánku. Musíš se vyspat. Teď tě budu učit Já sám. Každé ráno vejdi do meditace — a očekávej Mne. Já přijdu, tak jako teď...

Tak pro Mne začala etapa zasvěcování do buddhijógy.

Jenom zřídka Mě Učitel povolával k Sobě a dával doplňující vysvětlení prostřednictvím Svého materiálního těla. Naučil jsem se pocítovat Jeho přítomnost nejen zrána v době meditací: ale nyní jsem se mohl v jakékoliv obtížné situaci obrátit k Němu s otázkou — a na úrovni slov nebo pochopení přicházela Jeho odpověď. Jindy, když jsem se příliš spoléhal na Jeho pomoc, Mi neodpovídal: On přišel, ale Já jsem pocítoval pouze Jeho nesouhlasné mlčení. A Já jsem pochopil, že v takovém případě musím hledat řešení Sám.

... Jednou On přišel a řekl, že opouští pozemské tělo...

... Odešel Veliký... Klášter byl ve smutku a truchlil...

... V zármutku jsem pobíhal z místa na místo... Příští ráno Mě stálo ohromné úsilí vejít do meditace... Vystoupil jsem na plošinu, ze které byl vidět východ

slunce... Pokoušel jsem se rozlít vědomím nad celým prostorem, ale slzy se mi řinuly z očí...

... Někdo se dotkl Mého ramene... Zvedl jsem oči a... uviděl Učitele...

— Kolikrát jsem ti vysvětloval, že smrt neexistuje! — usmíval se.

Padl jsem před Ním k zemi a, ke svému naprostému úžasu, ... jsem se dotknul rukama Jeho chodidel. Jeho tělo bylo skutečné, materiální! Já jsem na Něho sahal!

On promluvil:

— Ty jsi Mně kdysi sliboval, že ani na den nepřestaneš pracovat a že celý tvůj život bude zasvěcen poznávání Cesty a pomoci druhým v hledání Světla. Nezapomněl jsi?

Příště ti v těle přijdu pográtulovat, až se ujmeš vedení kláštera. Ale teď — vždyť přece vůbec nepotřebuješ Moje tělo k tomu, aby ses mohl u Mne dál učit... Já tě budu dál učit bez něho...

... Učitel dodržel Své slovo.

Ale to bylo až v následujícím mém vtělení...

Dostal jsem tehdy jméno Kim. Trvale jsem v meditacích viděl Jeho — Mého Učitele.

Má Cesta až do Splynutí s Prvotním Vědomím začala být lehká a přímá. Já jsem poznal Nirvánu ve Splynutí s Ním a poté jsem se ujal vedení kláštera. Tento den byl korunován předpovězeným zázrakem: Můj Božský Učitel přišel v materializovaném těle a požehnal novou etapu Mojí cesty — etapu Velikého Sloužení.

— Kime, a nepovíš nám, jaké metody se používaly pro dosažení Nirvány v tom klášteře?

— Metody buddhijógy jsou všude přibližně stejné. Odlišují je pouze nuance, «odstíny». Vy jste všechno tohle ve vaší škole probrali — a proto si to můžete dobře představit.

Ale já bych chtěl zdůraznit něco jiného. Pro dosažení úspěchu je zvláště důležité — dokonce to prostě ani jinak nejde! — setrvávat vždy v spokojeně radostném, «povzneseném» kladném emočním stavu.

Je nepřipustné žít bez živých kladných emocí, bez toho, abychom se kochali — a v tom požitku se rozplývali! Nejbližším příkladem pro vás je rozplynutí v sattvě vaší milované přírody, která je právě tak drahá i každému z Nás. Nirvána se snadno dosahuje po pevném osvojení hluboké sattvy — stavu radostného klidu, blaženého vnitřního ticha!

A k tomu je potřebné být spokojený! Nespokojenost v čemkoliv, měnící se v dominantu, neobyčejně překáží.

Jenom jedna nespokojenost musí vždy zůstat: je to nespokojenost se sebou samým co se týče vlastních duchovních úspěchů; co se týče zatím ještě nedosažené úplnosti poznání Prvotního a Splynutí s Vyšším «Já»! Ta musí vždy zůstat a... popohánět!

A všechny ostatní potřeby sattvické duše bychom měli uspokojovat. I jídlo by mělo být sattvické a chutné, a mělo by se dojídat. A tělo bychom měli každodenně umývat — aby ani ono ani duše netrpěly špínou. A být schopni kontaktovat se se živou přírodou, abychom měli příležitost se jí kochat. A s milými přáteli bychom se měli setkávat! Satsanga je společenství, komunita vzájemně se milujících duchovních přátel, «plujících na jedné lodi», — aby, až opustí břeh sansáry, dorazili tam, kde vládne pouze Nirvána!

A ještě, což je velice důležité, ale zdaleka ne všichni to chápou, je to, že sexualita, vlastní všem mladým a zdravým jedincům, musí také dostat příležitost se racionálně projevovat a vnášet svůj vklad do duchovního rozvoje partnerů!

Kláštéry jsou místa, kde se shromažďují a úporně pracují na vlastním zdokonalování duchovní praktikanti, usilující o postižení Prvotního Vědomí. A ne ti, kdo se zabývají trýzněním sama sebe, čekají jen na svůj «konec» a bojí se dokonce i jen zmínky o sexualitě... . To je tamas!...

Zdravá, sattvická sexualita umožňuje učit se starat o druhého, naplňuje něžností, zjemňuje. Ona konkrétně odstraňuje krajně nežádoucí sexuální dominantu, vytlačující z vnímání hledání Stvořitele! Je samozřejmé, že při tom musí být obzvláště pečlivě dodržována etická složka.

Jestliže se to všechno dělá správně, tak jak se má, — pak čistota a svěžest emocí erotické úrovně — něžnosti, laskání, potěšení z krásy — nás přeplňují, vylévají se přes okraj, dávají nám nadbytek zjemnělé energie, nezbytné pro správný růst vědomí.

Bůh vždy žehnal a stále žehná takové sexualitě; nežehná jen té, která se je vlastní guně tamas.

Ještě zdůrazňuji, jak velice je důležité vnitřní ticho... Ale to je dosažitelné jen tehdy, pokud je zejména v harmonii uspokojena sexualita. Anebo když už «proběhla», je prožita, uplynula... , ale něžnost duše — zůstala!

— Kime, a jak nazývali Tvého Učitele?

— Lin!

A tak dále — z našich besed s Linem:

Ptáme se:

— Line! Pověz nám o Sobě, prosím! Jak jsi dosáhl Božskosti?

A tak Lin začíná svoje vyprávění:

— Mým prvním Učitelem byla LÁSKA...

... Narodil jsem se na severu Koreje a byl jsem jediným synem bohatých a významných rodičů. Moje matka žila ve stavu nejněžnější lásky. Ona vždy a pro všechny vyzařovala jemnou lásku a laskavou něžnost. Vyrůstal jsem a byl vychováván v tomto jejím poli.

Zemřela, když Mi bylo teprve sedm let. Otec, aby Mě utěšil, Mi vysvětlil, že duše je nesmrtelná a že je dokonce lepší žít bez těla. Já jsem to pochopil... , jako možnost vrátit maminku.

Začal jsem ji hledat, snažil jsem se uvidět ji jako duši, obejmout ji, přitulit se k její lásce. A podařilo se Mi to! Ona Mne laskavě objala a řekla:

— Jestli je ti smutno, jestli se cítíš osaměle, jestli se ti zdá, že máš málo lásky — zapamatuj si teď to, jak silně tě já miluji, a vynasnaž se dávat druhým lidem svoji lásku — právě takovou, jako je moje. Pak bude láska vždy s tebou, a ty nebudeš nikdy osamělý! Když pláčeš a prosíš o lásku — nemůžeš být nikdy uspokojený. Všechna láska, kterou dostáváš od druhých může skončit... Ale nikdy neskončí ta láska, která žije v tobě!

Zapamatoval jsem si to na celý život... A snažil jsem se žít tak, jak Mě to učila. Žil jsem nadále tak, že jsem vyzařoval světlo lásky. Lidé to světlo vycit'ovali a byli ke Mně přitahováni... A Já, vyzařující lásku ke všem bytostem, jsem se Sám naučil vidět krásu a harmonii...

Mým druhým učitelem se stala KRÁSA.

Už v dětství byl pro Mne přirozeným stav slad'ování se sattvou — s něžností rána, s jemným světlem vycházejícího slunce, s průzračnou čistotou ranního chládku, vůní květin, zaplňujících vzduch, zpěvem ptáků, vítajících nový den. Bylo to Mým prvním krokem směrem k Bohu v tom vtělení, poněvadž Mi to umožnilo poznat jemné, něžné stavy, se kterými není možné se setkat uprostřed každodenních lidských starostí.

V následujících letech jsem při splývání s krásou začal vcházet do zvláštního stavu duše, kdy Moje obvyklé «já» mizelo — a Já jsem se stával samotnou krásou.

Já jsem krásu hledal — a nacházel jsem ji všude: v západu slunce nad rozlehlým mořským prostranstvím, kdy večer naplňuje vše kolem svým teplým klidem, v nejlepších výtvorech lidského umění, ve vzorech přírodních krajin...

Časem jsem si začal přát, nejen splývat více či méně často s krásou, ale být konkrétně v trvalém splynutí s ní. A Já jsem zatoužil najít si učitele — mistra krásy, který by Mi odhalil její zákony...

... Otec Mě zanedlouho dal na vychování do buddhistického klášteřa.

Tam se Mým třetím učitelem stalo TICHŮ.

V tom klášteři žil starý Číňan-taoista. Rád jsem s ním rozmlouval. Vyprávěl o jiných zemích. Můj svět se rozšiřoval za hranice klášterních stěn...

Jindy jsme si sedli vedle sebe, a on vybízel poslouchat, jak daleko, daleko, v jeho vlasti, hučí voda v řece... Já jsem neslyšel, jak hučí voda, ale slyšel jsem ticho, které leželo nad zemí.

... Ticho bylo ohromné, průzračné... Přicházelo odtamtud, kde kdysi žil starý Číňan... A potom bylo všude, venku i uvnitř Mne...

Často jsme tak seděli, ponoření do vnitřního ticha a klidu. Všechna marnost světa zůstávala venku, nemohla proniknout do bytí ticha... Neměla právo přestoupit hranice ticha srdce, naplněného klidem a láskou...

... Rád jsem se učil, a zvláště rád jsem studoval rukopisy, střežené v klášteři. Byly drahocenné... Žíznil jsem po vědomostech a byl jsem připraven je vstřebávat, tak, jako houba nasává vodu.

A čtvrtým Mým učitelem se staly VĚDOMOSTI.

Seznámil jsem se se skupinou buddhistických mnichů, od kterých jsem se dozvěděl mnoho nového. Nebyli duchovními Mistry, ale vyprávěli Mně o svých názorech a o některých pravdách: o principu nepůsobení škody, o sloužení atd. Seznámení s nimi Mi posloužilo jako impuls k dalšímu rozvoji, probudilo ve Mně zájem o hledání duchovní Seberealizace. Upřímně jsem zatoužil najít v životě něco vyššího, co by ho naplnilo vyšším smyslem... Cítil jsem, že musím hledat vyšší smysl života, uskutečnit ho a vyprávět o něm ostatním!

Vypravil jsem se do Číny a začal jsem se učit v jednom z buddhistických klášterů uměleckému malířství. Díky tomu jsem se brzy setkal s několika mnichy, kteří se nedrželi jen tradic, ale byli hlavně duchovními hledači. Styk s nimi Mi odhalil nové perspektivy.

Oni byli ve spojení s dalším duchovním centrem v Číně, které, jak se ukázalo, disponovalo seriózními vědomostmi a metodami. Do učení tam přijímali jen velice nemnohé — jenom ty, kdo byli schopni pojmout vyšší poznatky a správně je využít.

Když jsem se dozvěděl o existenci tohoto centra, rozhořelo se ve Mně přání dostat se tam.

Do učení Mě přijali, a právě tehdy jsem se postavil na skutečnou cestu rozvíjení Sama Sebe jako vědomí prostřednictvím praktických technik.

Absolvoval jsem počáteční etapu práce, která zahrnovala výuku principů sattvického stravování, očišťování energetických systémů těla, a také cvičení pro tělo a rozvíjení schopnosti přemísťovat koncentraci vědomí do různých částí těla.

V další etapě Mě Můj učitel naučil vylévat se láskou z hrudního koše a objímat prostor kolem — les, hory... Já jsem Sebou-srdcem objímal přírodu — a dlouho jsem v tom stavu přebýval. V něm jsem poznal v ještě mnohem větší úplnosti klid.

A dále jsem vědomím rostl v těchto stavech klidu — uprostřed hor naplněných tichem.

... Ale v klášteře se změnil představený. Řád začal být přísný, tvrdý. Hrozil jsem se pomyšlení na to, že budu muset prožít v těchto zdech celý Svůj život... Utekl jsem a vydal se na cesty...

A pátým Mým učitelem se stal ŽIVOT.

Velice mnoho věcí jsem tehdy poznal. Pobýval jsem v taoistických a buddhistických klášterech a díval se na život lidí tam žijících, na jejich radosti i zármutky.

Snadno jsem si vydělával na živobytí vědomostmi, získanými v procese svého učení. Dovedl jsem napsat žádost, nebo doporučit léčivé byliny na mnoho nemocí, nebo vykonávat jakoukoliv jinou práci... Viděl jsem spoustu různých lidí. Poznal jsem tu lásku, která může spojovat v jednotě duší — muže a ženu... Získal jsem cenné životní zkušenosti, které Mi následně umožnily naučit se chápat velice mnohé...

Ale jednou jsem uslyšel uvnitř ticha hlas, který Mne vybízel vrátit se domů, protože brzy zemře Můj otec.

Já jsem se vrátil, ale nedokázal jsem ho vyléčit... A stal jsem se dědicem ohromného majetku.

... Rozhodl jsem se postavit Svůj klášter, a spojit v něm všechno nejlepší, co jsem viděl při Svém putování. Vybral jsem místo podivuhodné krásy, najal stavitele.

Brzy se ke Mně začali přidávat i ti lidé, kteří byli nadšeni Mými plány. Přišli ke Mně i mnozí Moji druzi z učení, a Moji nejlepší učitelé.

Hořel jsem myšlenkou vybudování toho nejskvělejšího kláštera! Práce kypěla. Pyšnil jsem se Svým dítětem!...

A šestým Mým Učitelem se stala POKORA.

... Do kláštera přišel jeden poutník...

Všem, kdo tehdy ke Mně přicházeli, se všechno v novém klášteře líbilo. Já jsem jim s pýchou ukazoval to, co bylo uděláno, a vyprávěl o Svých plánech...

Ale tento Můj host se díval... a jenom udiveně krčil ramena...

A nakonec řekl:

— Ale tady není to hlavní: tady není Bůh!

... Bůh tehdy mluvil ústy toho člověka.

... Poutník odešel. A Já jsem zůstal... v rozvalinách Svojí pýchy...

Už jsem nikdy víc nedovolil, aby sebevědomí zastíralo Můj pohled...

Chtěl jsem vybudovat překrásný příbytek — příbytek Lásky. A to bylo možné udělat pouze s Bohem, pouze pro Něho. Ale Já jsem to dělal pro koho?...

A ještě k tomu jsem tehdy zanechal meditací, které jsem uznal za nepotřebné pro «šéfa»...

A sedmým Mým učitelem se stala MEDITACE.

Postavil jsem před Sebe cíl — Poznat Prvotního! A začal jsem Ho hledat s veškerou vášnivostí! Zapomněl jsem na všechno ostatní! Šel jsem teď — jenom k Němu!

Meditace se stala způsobem překonávání vzdálenosti, oddělující Mne od Něho...

A tehdy On — Jediný, Prvotní, Všudypřítomný — dovolil, abych se Ho dotknul!

A já jsem byl ohromen... Já jsem s Ním splynul! Já jsem poznal Prvotního!

Nořil jsem se do Něho znovu a znovu. Trávil jsem dny a noci v meditacích Splynutí. Byl jsem ohromen Jeho Majestátem a Láskou!... Chtěl jsem pouze jedno:

zůstat navždy v Něm!... Snažil jsem se získat tu úplnost stavu Nirvány, který by nezmizela nikdy...

... Ale jednou, když jsem procházel klášteřem, Mi On začal ukazovat... zpustlost, která zavládla od té doby, kdy jsem začal vidět ve Svém životě pouze meditaci.

Ukazoval Mi Moje lidi... Čím vším se jen zabývali ve svém volném čase!...

Klášteř, postrádající Můj dohled, začal být podobný usychající sazenici mladého stromku...

Prvotní Mě napomínal:

— Ať tvoje láska ke Mně proroste láskou a péčí o každou bytost! Až pak se staneš Velikým Učitelem! Ale zatím se styď za to, že jsi Moje děti připravil o lásku a péči!...

A tehdy se Mým osmým učitelem stala PÉČE.

... A potom jsem měl učedníky, a bylo jich mnoho...

... Moje další cesta byla jednoduchá. «Pod váhou» těch, koho jsem držel na Svých rukách, jsem se Já Sám nořil stále hlouběji do Příbytku Prvotního — Hlavního Učitele pro Mne, i pro všechny lidi.

A On Mi říkal:

— Ty sám musíš jít vždy pouze do Mne! Ale Já — sebou — půjdu k dalším Mým dětem: k těm, které jsem svěřil do tvé péče!

— Pověz: jak jsi je učil?

— Láska se v duších rozvíjí pomáháním druhým bytostem ve všem dobrém — jak ve velkém, tak i v malém. Meditační techniky umožňují dotknout se něčeho nového, ale to nové pak přechází v přebývání člověka pouze v dávající lásce, ve sloužící lásce.

Tak Mě učil Bůh.

Právě pečováním o svoje žáky jsem se i Já naučil pocítovat a vidět lidi tak, jak to dělá On. Naučil jsem se dívat Jeho očima — a vidět ten krok, který každý konkrétní člověk může právě teď udělat. Nikdy jsem neřikal: «Jdi tudy! Dělej to takhle!» Ale zadával jsem úkoly, jejichž splnění stavělo žáka před nutnost vykonávat další činy na přeměnu sama sebe. Žák se sám rozhodoval, sám vyvíjel odpovídající úsilí — a dosahoval nového stupně ve svém rozvoji. Vedly ho pouze jeho láska k Prvotnímu a jeho láska ke všem bytostem.

Pomáhal jsem všem, kdo prosili o Mou pomoc a přijímali Moje vedení.

Někdo z Mých učedníků třeba dláždil kamínky cestičku k meditačnímu rybníčku — aby se každý, kdo k tomu rybníčku jde, mohl těšit z rukodělné harmonie... Anebo učedník učil meditačním technikám druhé učedníky... Úkol byl vždy složitý, ale splnitelný. Bylo zapotřebí vypětí sil duše a pokojné hoření lásky — ke každému takovému kroku ke Světlu.

Naprosto ne každý Můj žák poznával Prvotního, ale každý udělal svých pár kroků na této Veliké Cestě.

Podobně tomu, jak se kope studna, jsem Já rozkopával «hmotné druhy» duší, a obnažoval jsem jejich společný Pramen, aby Moji učedníci uhasili žízeň po poznání.

Podobně tomu, jak se otevírají okna, aby světlo, které je venku, pronikalo dovnitř, — tak jsem i Já otevíral duše Věčnému Světlu. A poté se toto Světlo — skrz rozevřená srdce Mých učedníků — už vylévalo ven ke každé bytosti.

A Duše, která dosáhla Nejvyššího Předělu, pokračovala ve Svém Sloužení už z Prvotní Úrovně Vesmírného Bytí. Konec lidského Putování se pro Ni stal Velikým Počátkem nového — Božského — Bytí.

... Tak jsem pěstoval duše, shromažďuje moudrost věků a zasévaje vědomosti, — aby Prvotní mohl sklidit plody moudrosti.

Dával jsem lásku a zaséval její semena — aby květy lásky — svou vůní — všechny potěšily, a aby její plody dávaly semena, která by vzcházela! Dával jsem sílu všem těm, kdo vyrůstali správně.

A Já Sám jsem rostl s Prvotním Vědomím do té míry, že Moje fyzická forma začala být podobná «výstupku» Jeho Příbytku do materiálního světa. Moje tělo rostlo s Prvotním natolik, že Mu nedalo práci zreprodukovat tuto tělesnou podobu na materiální úrovni v jakékoliv její části — tam, kde to On potřeboval.

Stal jsem se Jedním s Oceánem Prvotního. Jeho vůle se projevovala skrz Moje tělo. Jeho Slova vycházela z Mých úst. Jeho Oči se dívaly z Mého těla. Jeho Moudrost se stala Mojí Moudrostí. Jeho Klid se stal Mým Klidem. Jeho Láska se stala Mojí Láskou. Jeho Péče se stala Mojí Péčí.

... Tělo člověka musí být osvobozeno od «já», aby do Něho mohl vejít On. To se uskutečňuje prostřednictvím veliké svátosti Splynutí, Srůstání.

Když Osobnost, která dosáhla Dokonalosti, zůstává rozpuštěná v Prvotním — pak už ani tělo dál nenáleží sansáře.

Oči, které se dívají v hlubinách Veškerenstva, pak Prvotnímu umožňují dívat se i očima tvého těla.

Ruce Vědomí, které získaly schopnost působit z Prvotního, pak umožňují i rukám těla naplnit se silou Všemohoucího.

A tvoje nekonečné Srdce se pak stává navždy spojeným s Jednotným Srdcem Nás všech.

Všechno tohle otevírá Průchod, skrz který se i další vědomí vlévají do Prvotního Oceánu a stávají se také Jím...

Buddhisté to nazývají Nirvánou, stavem Buddhy, Osvobozením.

Prosíme:

— Line, pověz, prosím, několik slov pro začátečníky...

— Ať se ticho ranního klidu a ranní svěžesti dotkne každého srdce!

Ještě povím o práci rukama vědomí. Já jsem právě tak, jako vy, vždy věnoval zvláštní pozornost práci rukama vědomí, když jsem učil žáky.

K čemu se na Zemi hodí člověk bez rukou? To není nutné vysvětlovat. Také i pro život v jemných světech: aby bylo možné plnocenně žít — pomáhat, pracovat, milovat jsou naprosto nezbytné rozvinuté ruce vědomí!

Ruce fyzického těla začínají z hrudního koše těla, ve kterém se nachází čakra anáhata: «hrudní koš duše». V něm se zpočátku «trápí» duchovní srdce.

Ale srdce — ve svém usilování darovat — se z něho vytrhává. Od této chvíle také začíná správný růst duše, postupně se stávající velkým a svobodným duchovním srdcem. A jeho výkonnými orgány se tak, jako u materiálního těla, stávají ruce vědomí. Tyto ruce jsou s ním jedné podstaty. Ony se také skládají z lásky.

Na dovednosti konat rukama vědomí závisí schopnost přemísťovat se po éonech mnohorozměrného vesmíru, a následně — i pevnost Splynutí se Mnou a přebývání ve Mně. «Bezrucí povaleči» se nemohou udržet v Mých Vesmírných Hlubinách, nemohou se ve Mně rozplynout: oni prostě «vyplouvají na povrch», jako korkové zátky...

Bůh je Největší Pracant ve vesmíru.

Bůh pracuje vždy, nikdy nepokládá Své Božské Ruce! V tom je Život Prvotního. Právě tím se udržuje v pohybu Jeho Evoluce!

A meditace je předstoupení před Něho.

Meditace je způsob proniknutí do Něho.

Meditace je způsob Splynutí s Ním, kdy se Ho individuální může dotknout, poznávat Ho, rozplynout se v Něm.

**Stav Pravého Bytí je zánik všeho jiného, než je On. Je to stav Jeho Života,
Jeho Lásky, Jeho Evoluce...**